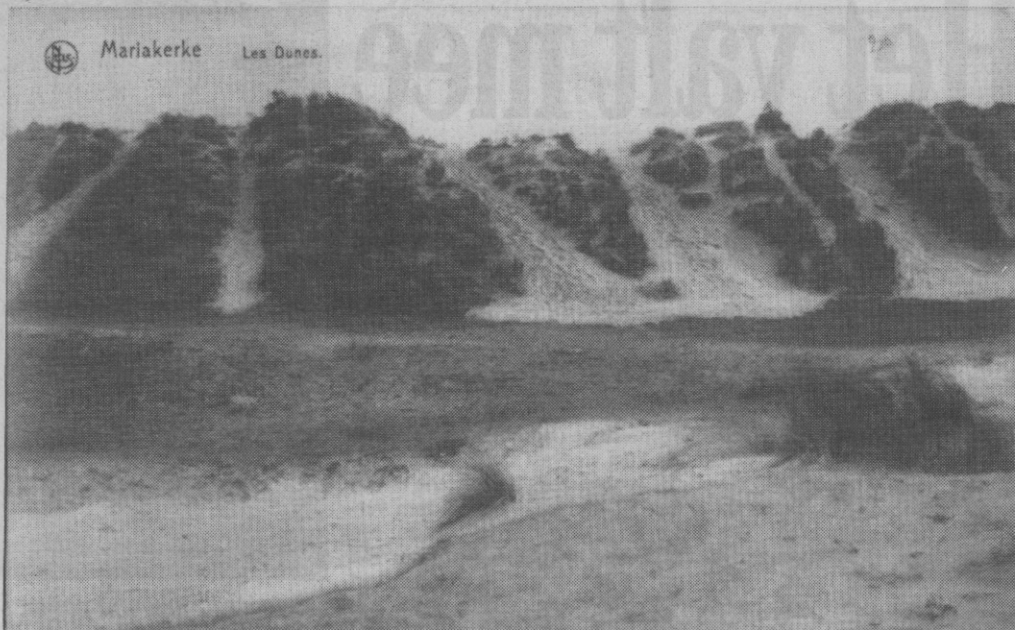

Onze duinen

Voor de kustbewoner en ook voor de toerist hebben onze Vlaamse duinen steeds een bijzondere aantrekkingskracht gehad. In de zomer waren ze, vooral bij winderig weer, de geliefde speel- en rustplaats, terwijl ze in de winter steeds het gevoel van veiligheid tegen zeestormen konden bijbrengen. Op oude prentkaarten, toen er nog veel duinen waren, zag men op heel wat afbeeldingen hoeveel plezier de toerist had met allerlei groepsspelen in de duinen.

Zo stelde men de keten, de glijbaan, de tobogan of het plukken van braambessen in de duinen voor. Waar zou men nu nog dergelijke foto's kunnen maken? De duinenrij werd in de middeleeuwen aangelegd door de polderbewoners als bescherming tegen de zee. Op het einde van de vorige eeuw begon men ook stenen dijken te bouwen en van dan af liepen onze mooie duinen, met eigen diersoorten en typische plantengroei, groot gevaar. Zo schreef Armand de Latin 80 jaar geleden in een brochure „Voor de duinen onzer Vlaamsche zee-kust!“ (uitgegeven door de Vereniging tot behoud van natuur en stedenschoon in 1912) het volgende: „Bestaat die mogelijkheid nog die duinen te redden, of moeten wij eens te meer berusten en weder eene streek van ons land zonder verweer aan de vandalen prijs geven“ en „De gansche duinenstreek tusschen Nieuwpoort en De Panne werden vroeger door naamloze maatschappijen voor een spotprijs van de omliggende gemeentes afgekocht. Deze maatschappijen erkennen natuurlijk niets van hunnen geldelijke belangen en deze strekken er van zelf toe om het landschap te versnipperen en in perceelen voor bouwgrond te verkoopen“. En zo ging 80 jaar geleden Armand de Latin verder. Al wat hij voorspelde is gebeurd. Hij spreekt over de nalatigheid van de overheden, de bekrompenheid van de besturen, de onverantwoordelijke handelswijze van de kleine kustgemeenten en de schuldige onverschilligheid die nog altijd in ons land tegenover het natuurschoon betoond wordt. Nog één zin wil ik aanhalen „De boomen mag hij vellen, de vijvers dempen, de duinen niveleeren, de flanken van de bergen openleggen; met zijne fa-

Duinen landinwaarts gezien met typische plantengroei (circa 1930)

abrieken en villas mag hij het landschap bederven, de waterlopen bevuilen, de lucht verpesten“. Dit doet mij denken aan een kleine anekdote. In 1967 kreeg ik de opdracht van de Schepen van Kultuur, Dr. R. Miroir, om een drietal Russen, die via de Ambassade in Brussel een kulturele rondreis maakten in ons land, te begeleiden. Toen ik hen in het Kursaal ontmoette, deelde de gids mij mee dat de Russen reeds heel wat

gezien hadden, doch nog nooit echte duinen. Ik moest er mee rekening houden dat ze maar over weinig tijd beschikten. Dus reden we tot aan de Dorpstraat. Daar stapten we uit de auto en toonde ik hen wat van onze Oostendse duinen restte tussen de Dorpstraat en Raversijdestraat. Ik zag in hun blik, terwijl ze rondkeken „zijn dit waarlijk de Vlaamse en Hollandse duinen waarover we in onze Russische leerboeken heb-

ben geleerd?“. Het was inderdaad een zeer smal strookje duinenrij en tevens bezaaid met allerlei etensresten, blikjes, glas en papier. Ik voelde mij toen echt beschaamd worden want zo vuil had ik het me nog nooit voorgesteld. Nu nog voel ik mij schuldig dat ik toen niet aangedrongen heb om de duinen van Bredene te bezoeken.

(Omer Vilain)

1238

Een kinderketen in de duinen van Mariakerke (circa 1910)